

Jamsai

Jamsai Love Series

Zodiac

Stormy

Aries

พายุหมุน

กล่อม

หวานใจ

นายจอมซ่าส์

may 112 ใช้น

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

Stormy Aries
พายุหมุนกลุ่ม
ทวนใจนายจอมขี้สัส

Stormy Aries
พายุหมุนกลุ่ม
ทวนใจนายจอมขี้สัส

Jamsai

ประทับใจคุณ

พายุกำลังจะมา...

ขอพลาส์มิ้มติด

ตรึงไว้%

ส torm (Storm)

Jamsai Love Series

Stormy Aries พายุหมุนถล่มหวานใจนายจอมซ่าส์

may112 เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 885-930-51-0635-9

ภาพประกอบ เพียงพิชญ์ ศาสตร์ศศิ (vic)

ภาพการ์ตูนท้ายเล่ม ภัทรমন ประสารสุขลาภ (kao)

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 149 บาท

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

ทักทาย

สวัสดีเพื่อนๆ ในเดือนตุลาคมแสนสดใสค่ะ ^o^ แจ่มใสมีโปรเจกต์เก๋ก๊าดสุดบรรเจิดมาส่งถึงมือกันอีกแล้ว และคราวนี้ก็พิเศษมากด้วยเพราะเป็นการรวมตัวของเหล่าหนุ่มหล่อสุดฮอตถึง 12 คน 12 สไตล์ โปรเจกต์ที่ว่านี้ก็คือ Prince of Zodiac ค่ะ เชื่อว่าสาวๆ ทั้งประเทศที่ตั้งตารอกันอยู่คงไม่เก็บออมเสียงกรี๊ดไฉ่มี๊ยะละคะ ดังนั้นขอเสียงต้อนรับดังๆ หน่อยเร็ว~ กรี๊ดๆ >_<

นอกจากเรื่องราวสนุกๆ ของหนุ่มๆ ที่ได้รับการโหวตมากที่สุดในแต่ละราศีแล้ว เพื่อนๆ จะได้พบกับบทสัมภาษณ์พิเศษจากพวกเขาด้วยนะคะ ขอแนะนำว่าพลาดไม่ได้เด็ดขาด ไม่งั้นจะเสียใจ ฮุอิ

may12 เป็นผู้รับหน้าที่ถ่ายทอดเรื่องราวของหนุ่มราศีเมษ ในผลงานเรื่อง 'Stormy Aries พายุหมุนถล่มหวานใจนายจอมซ่าส์' อันธพาลเรียกที่ต้องยกให้หนุ่ม 'สตอร์ม' คนนี้เลย แบบว่ามีเรื่องกับชาวบ้านได้ไม่เว้นวันทำให้ 'น้ำตาล' ถึงกับทนไม่ได้ต้องออกปากห้ามเป็นระยะๆ ^^" แต่ขึ้นชื่อว่ารุนแรงดังพายุ มีหรือสุดหล่อจะเชื่อฟัง ไฉย มยอนนั่งอยากเล่าให้หมดซะตรงนี้ แต่เกรงใจเพื่อนๆ อะเนอะ ดังนั้นไปอ่านกันเองเลยดีกว่าค่า~

ด้วยไมตรีจิต

สาวน้อยมยอนนั่ง
สำนักพิมพ์แจ่มใส

นักเขียน

may112 หรือตั้งเม ตอนนี่เรียนจบเรียบร้อยแล้วค่ะ ไวเนอะ >_< ไม่น่าเชื่อว่าผ่านมาสี่ปีแล้วนะคะ นักอ่านของเมทุกคนคงจะโตขึ้นเยอะเหมือนกันแน่เลย เรียนจบก็ว่างแล้วจะพยายามปั้นนิยายเยอะๆ นะคะ ㄟㄎ

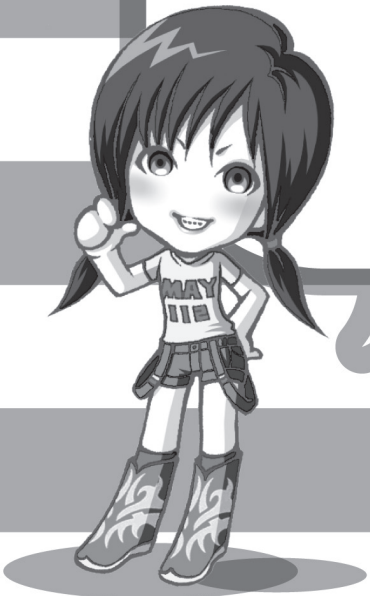
สำหรับ 'Stormy Aries พายุหมุนถล่มหวนใจนายจอมซ่าส์' เล่มนี้ถือว่าเป็นโปรเจกต์ใหญ่จริงๆ มีตั้งสิบสองเล่ม ดีใจที่ได้เป็นส่วนหนึ่งของความยิ่งใหญ่นี้ ฮ่าๆ ความรู้สึกที่มีต่อเล่มนี้คือยิ่งเขียนยิ่งมันส์ พล็อตตอกนอกกรอบที่เคยตั้งไว้เยอะมาก แต่หลังๆ มันเข้มข้นสุดๆ จนเขียนทีเดียวยังสิบหน้าแบบไม่หลับไม่นอนเลยทีเดียวน ฮ่าๆ ไม่เคยเขียนตัวร้ายโรคจิตขนาดนี้เลยคะ ฮือๆ TOT

แล้วพบกันเล่มหน้าจ้า ☺

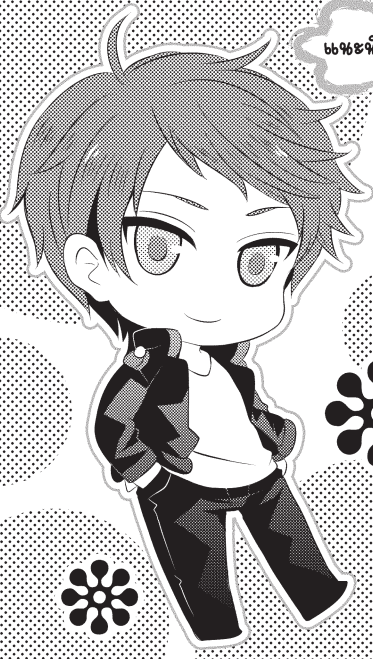
<http://www.facebook.com/may112.writer>

<http://twitter.com/tanzmays>

may112

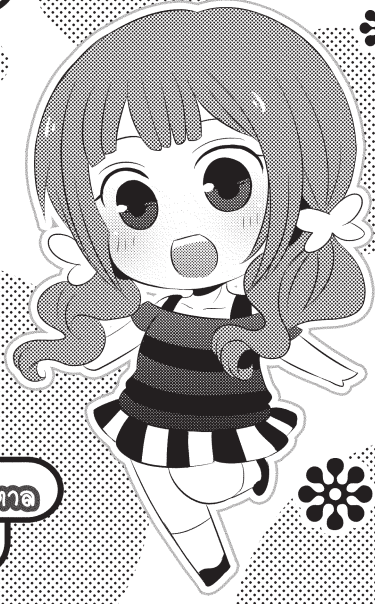

๖๖๕๕%หัวละ๕๕๕๕๕๕%

หนุ่มลูกครึ่งราตีเมซ ใจร้อน ขอบการทะเลาะวิวาท
จนทำให้มีปัญหากับแฟนสาวบ่อยๆ

สตอร์ม

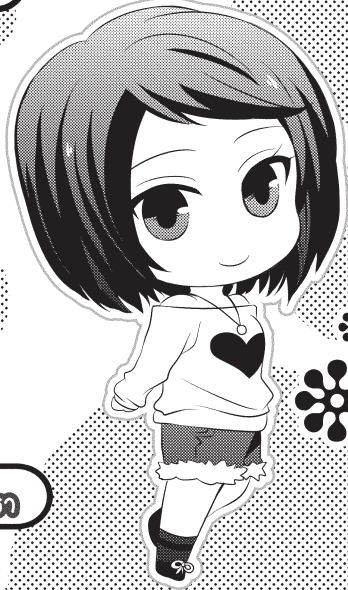
หวานใจของสตอร์ม
คบหากับเขามาตั้งแต่อนุบาลนั่นแหละ!

ฟ้าตาล

หนุ่มหล่อเลิศดิกิริเด็กนอก
ชอบน้ำตาลตั้งแต่ครั้งแรกที่เห็น

พีชัญญ์

นักเรียนปริศนาที่เพิ่งย้ายเข้ามาใหม่
เธอมีหน้าตาคล้ายกับน้ำตาลมาก

ฟ้าซา

Prince of Zodiac

ในงานประกาศผลรางวัล Prince of Zodiac ที่ผ่านมา หลายคนคงรู้กันแล้วว่าหนุ่มๆ ที่ได้รับคะแนนโหวตสูงสุดและได้เป็นตัวแทนทั้งสิบสองราศีนั้นมิใคร่บ้าง แนนอนว่านอกจากรูปร่างหน้าตาของพวกเขาจะหล่อบาดใจชนิดกินกันไม่ลงแล้ว โพรไฟล์ของแต่ละคนยังโดดเด่นและล้นหลามด้วยความสามารถไม่แพ้กัน เราจึงไม่พลาดที่จะจับพวกเขามานั่งสัมภาษณ์กันแบบเอ็กซ์คลูซีฟสุดๆ ด้วยคำถามล้วงลึกถึงตับไตไส้พุงเลยทีเดียว เห็นทีสาวๆ ทั้งหลายคงต้องเตรียมตัวเตรียมใจให้พร้อมนะค่ะ เพราะหนุ่มๆ แต่ละคนจัดคำตอบสุดแพรวพราวมาเต็มล่อล่อ หากใครเคยดวงหรืออ่านคำทำนายเรื่องความรักว่าจะได้ครองคู่กับหนุ่มราศีไหนมาบ้างแล้ว ก็ลองไปศึกษาโหราศาสตร์หรืออุปนิสัยส่วนตัวส่วนตัวของหนุ่มราศีนั้นๆ ผ่านเรื่องราวของพวกเขาทั้งสิบสองกันเลยทีเดียวดีกว่าค่ะ อ๊ะๆ เพื่อให้ทุกคนไข 'หัวใจ' ในการตัดสินใจง่ายขึ้น เรามีโพรไฟล์ของแต่ละคนมาฝากด้วยนะค่ะ

ชื่อ : สเตอร์ม, ตอมมี
ราศี : เมษ
อาชีพ : นักศึกษา

ชื่อ : จูเลียสซีซาร์,
มิโนทอร์
ราศี : พฤษภ
อาชีพ : นักเขียนนิยาย

ชื่อ : แลนซ์
ราศี : เมถุน
อาชีพ : นักร้อง

ชื่อ : โธม
ราศี : กรกฎ
อาชีพ : นักศึกษา

♈

ชื่อ : เชน
ราศี : สิงห์
อาชีพ : นักแข่งรถ

♊

ชื่อ : เคนเน็ตต์ (เคน)
ราศี : กัมภ์
อาชีพ : นักศึกษา/
ธุรกิจส่วนตัว

♎

ชื่อ : เท็กซัส
ราศี : ตูล
อาชีพ : นักวาด
รูปนางแบบบิกินี

♋

ชื่อ : นิวเคลียร์
ราศี : พิจิก
อาชีพ : นายแบบ

♐

ชื่อ : จอมทัพ
ราศี : ธนู
อาชีพ : นิสิต

♑

ชื่อ : อัลจี
ราศี : มังกร
อาชีพ : ช่างภาพ
และหุ้นส่วนของบริษัท
นิตยสาร F&M

♒

ชื่อ : Summer Wind
ราศี : กุมภ์
อาชีพ : นักแข่งรถ
มอเตอร์ไซด์

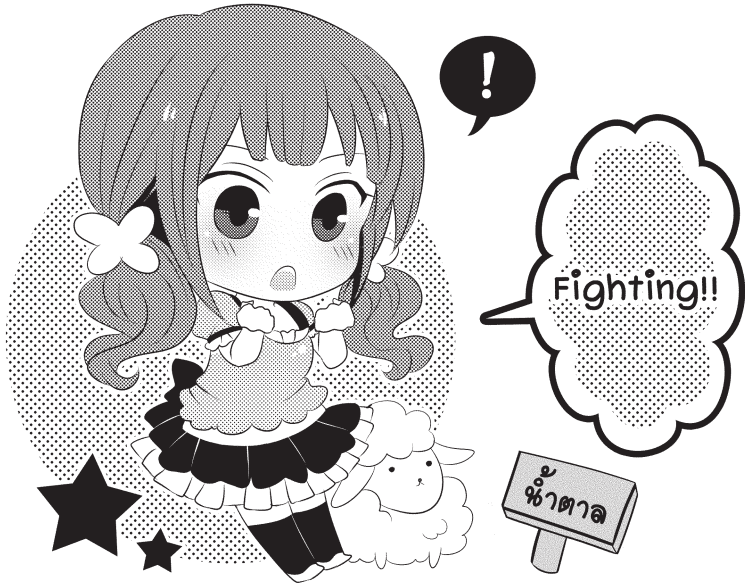

♓

ชื่อ : แอรอน
ราศี : มีน
อาชีพ : นักฟุตบอล

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ชื่อ : พายุ ดี. ฮัตตัน

ชื่อเล่น : สตอร์ม, ตอมมี่

วันเกิด : 16 เมษายน 25XX

ราศี : เมษ

กรุ๊ปเลือด : B

อาชีพ : นักศึกษา

สีที่ชอบ : แดง

อาหารโปรด : พิซซ่าที่มีซอสเทาซันไอส์แลนด์

สถานที่โปรด : หมู่บ้านวิลล่าแองเจิล

ของที่มักพกติดตัวเสมอ : ไอโฟน

สเป็กสาวในฝัน : น่ารักทุกอริยาบถ แม้กระทั่งตอนโกรธหรือตอนวิน
มีชีวิตชีวา เวลาอยู่ใกล้แล้วไม่ทำให้รู้สึกเบื่อ

นิยามความเป็นตัวเอง : คิดได้ตอนสายไปแล้วมันจะมีประโยชน์
อะไร อยากทำอะไรก็ทำเลย

บทสัมภาษณ์

สวัสดีค่ะ นักอ่านที่รักทุกท่าน เป็นโอกาสพิเศษจริงๆ สำหรับ
โปรเจกต์นี้ที่เราค้นคว้าหาหนุ่มหล่อสิบสองคน สิบสองราศี ที่เป็นสุดยอด
หนุ่มหล่อในฝันที่สาว ๆ ได้โหวตเลือกมา เพราะฉะนั้นเพื่อไม่ให้เป็นการ
เสียเวลาและเปลืองเนื้อที่กระดาษ เราขอพานักอ่านที่รักไปพบกับหนุ่มหล่อ
คนแรกของเรา...ซึ่งก็คือสตอร์มมี่ หนุ่มราศีเมษที่ได้รับการโหวตจากสาว ๆ
วัยใสอย่างท่วมท้นให้เข้ามาเป็นหนึ่งในเจ้าชายราศีของเราค่ะ

ชาวราศีเมษที่เราทำได้อ่านผ่านตาเสมอๆ มักมีความเป็นผู้นำ
เพราะว่าพวกเขาเป็นกลุ่มดาวจักรราศีแรกตามตำราโหราศาสตร์ตะวันตก
มีสัญลักษณ์เป็นรูปหัวแกะ แสดงถึงความเป็นผู้นำของจักรราศีทั้งหมด

เนื่องจากศึกระยะเป็นอวัยวะที่อยู่บนสุดของร่างกายมนุษย์ยังงี่ละคะ นอกจากนี้ชาวราศีเมษยังเป็นผู้ที่มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ กล่าวหาญเชื่อมั่นในตัวเอง และรักการแข่งขันเป็นที่สุด เมื่อเราได้พบกับหนุ่มหล่อคนนี้ก็ขอออกตัวคอนเฟิร์มเลยละคะว่าชาวราศีเมษมีเสน่ห์และพลังของผู้นำสมคำทำนายจริงๆ ค่ะ นอกจากนี้แววตาที่ดูร้ายๆ และท่าทางที่แฝงไปด้วยความมั่นใจในตัวเองอย่างเต็มเปี่ยมก็ทำให้เราเชื่อสนิทใจเลยละคะว่าหัวใจของคุณสาววฯ จะต้องละลายแน่นอนเมื่ออยู่ใกล้หนุ่มคนนี้

รู้สึกยังงี่บ้างที่ได้รับเลือกเป็น Prince of Zodiac

สตอร์ม : แปลกดีครับ -- ผมไม่คิดว่าจะมีใครรู้จักผมมากมายขนาดนี้ หรืออาจจะเป็นเพราะผมเพิ่งมีข่าวออกทีวี? ช่างมันเหอะครับ! ยังงี่ก็ขอบคุณมากที่เลือกผม

คิดว่าอะไรทำให้เราได้รับเลือก

สตอร์ม : ผมเองก็อยากรู้เหมือนกันครับ แต่รับรองว่าไม่ใช่เพราะผมเป็นหนุ่มหล่อดีเต้ เท่ ฉลาดสุดๆ แน่นอนฮะ =_=
(บ.ก. : ช่างเป็นคนทีพุดจาตรงไปตรงมาจริงๆ ค่ะ)

ชีวิตหลังจากได้กลายเป็น Prince of Zodiac มีอะไรเปลี่ยนไปบ้างมั๊ย

สตอร์ม : ไม่เห็นมีอะไรเปลี่ยนนี่ฮะ นอกจากเป็นที่รู้จักมากขึ้น มีโมเดลลิงมาติดต่อให้ผมไปถ่ายแบบตลอดเวลา -- มีคนเดินผ่านผมแล้วก็พุดว่านั่นใช่สตอร์มที่ลงนิตยสาร Zodiac หรือเปล่า

คิดว่านิสัยตรงกับราศีตัวเองรึเปล่า

สตอร์ม : ตรงมั้งครับ แฟนของผมเคยอ่านให้ฟังอยู่บ่อยๆ เพราะเราเกิดราศีเดียวกัน เราสองคนค่อนข้างใจร้อน ดื้อดึงแล้วก็เอาความคิดของตัวเองเป็นใหญ่ทั้งคู่ แต่เราก็ยังประคองกันและกันมาได้

(บ.ก. : สาวๆ ต้องทำใจหน่อยนะคะ เพราะเขามีแฟนแล้ว T.T)

สิ่งที่คุณเกลียดมากที่สุดในชีวิต

สตอร์ม : คนเจ้าชู้ครับ เพราะผมคิดว่าส่วนหนึ่งที่ทำให้สังคมเกิดปัญหาุ่นวายก็เพราะคนเหล่านี้ล่ะครับ พวกหลายใจ มากชู้หลายเมีย มีแต่ปัญหาแหละครับ ผมว่าถ้าเราซื่อสัตย์ต่อกันคงลดปัญหาลงได้เยอะ

ความรักของหนุ่มราศีนี้ หรือความรักในแบบของคุณเป็นแบบไหน

สตอร์ม : สำหรับราศีเมษผมไม่รู้ครับ แต่สำหรับผมแล้ว...ผมรักใคร่รักจริง ผมพร้อมจะดูแล ปกป้องเขาคนนั้นเสมอ เขาไม่ต้องทำอะไรเพื่อผม ผมขอแค่เพียงสิ่งเดียว...คือหัวใจของเขาที่จะต้องมอบให้ผมคนเดียวเท่านั้นพอ

อะไรสำคัญที่สุดในชีวิตคุณ

สตอร์ม : ตอนนี่คงเป็นการสร้างความมั่นคงให้กับชีวิตเพื่ออนาคตครับ

ถ้าเปลี่ยนราศีได้...คุณอยากเกิดราศีอะไร และเพราะอะไร

สตอร์ม : ไม่เปลี่ยนครับ --'

หลังจากนี้ คุณวางแผนอะไรไว้กับชีวิตคุณบ้าง

สตอร์ม : สร้างความมั่นคงในชีวิตเพื่ออนาคตครับ ตอนนี่ก็ตั้งใจเรียนวิศวะเพื่อจะมารับช่วงกิจการต่อจากคุณพ่อ

ฝากอะไรถึงคนอ่านของเราที่ช่วยกันโหวตให้คุณหน่อย

สตอร์ม : ขอบคุณนะครับที่สนใจผม --

ห้าเดือนก่อนนิตยสารออกจำหน่าย...

1

Stormy

สตอร์มมี

ในงานวันเกิดทุกปี แม่ก็พูดเสมอว่าฉันเกือบไม่ได้เกิด --

ฉันเกือบจะตายในท้องแม่ ไม่ได้ลืมตาออกมาดูโลกซะแล้ว เพราะอะไรนะเธอ

แม่บอกว่ามีเหตุการณ์ประหลาดๆ ที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนในประวัติศาสตร์ชาติพันธุ์มนุษย์เลยก็ว่าได้ เรื่องมันเกิดขึ้นในเดือนเมษาน้ำร้อนที่มันร้อนนน! ยิ่งกว่าอยู่ในกระทะทองแดง ใครจะไปคิดว่าอยู่ดีๆ จะมีพายุทอร์นาโดขนาดยักษ์เข้าถล่มแบบไม่มีปี่มีขลุ่ย อย่างกับมันถูกเสกขึ้นปุบปับด้วยน้ำมือผีฟ้าซาตานจากนรกงั้นละ

กรมอุตุนิยมวิทยาก็ทำหนังสือราชการขอโทษประชาชนยาวเป็นหางว่าว! ว่าด้วยเรื่องที่ไม่สามารถเตือนวาทภัยล่วงหน้าได้ บ้านเรือนหลายพันหลังพังเพราะถูกพายุซัดกระหน่ำเสียหายจนเหลือแต่เสาตอม่อ พี่ชสวนไร่นาทางการเกษตรถูกกวาดเรียบหมดจด พายุบ้าคลั่งตลอดทั้งอาทิตย์ ฟ้าแปรปรวนเดี๋ยวลมเดี๋ยวฝน ไหนจะน้ำท่วมพื้นที่ราบลุ่มเกือบทั่วประเทศ

การค้ำทั้งทางน้ำ ทางบก กระทั่งทางอากาศหยุดชะงัก! ข้าวยากหมากแพง
อีกทั้งคนติดแหงกอยู่บนเกาะหาทางเข้าฝั่งไม่ได้ ปราบฏุกการณ์ครั้งนั้นสร้าง
ความเสียหายอย่างมิอาจประเมินค่าได้ รายได้ของประเทศตกฮวบลง และ
ต้องใช้เวลานานเศรษฐกิจถึงสองปีกว่าจะเลิกฝืดเคือง!

ในวันเกิดเหตุแม่อยู่บ้านกับยายที่ต่างจังหวัด ส่วนฉัน...ยังอยู่ในห้อง
แม่ไง! --^ กำหนดไว้ว่าอีกสิบวันฉันจะได้ออกมาลิ้มรสชาติโลก -O- แล้ว
ในขณะที่แม่กำลังนั่งเฝ้าทอมอยกับยายอย่างลึลล้าสบายใจ โดยไม่รู้เนื้อ
รู้ตัวสักนิดว่าความวินาศสันตะโรได้เข้ามาเยือนแล้ว จู่ๆ แม่ก็รู้สึกว่
ภายในบ้านมีลมกระโชกแรงประหนึ่งมีเฮลิคอปเตอร์มาจอดอยู่หน้าบ้าน
วินาทีต่อมาหลังคาบ้านก็หลุดกระเด็นยกแผง แม่กับยายตกใจกรีดร้องกัน
แทบสิ้นสติ!

ต่อจากนั้นอะไรต่อมิอะไรก็ตกลงมาจากท้องฟ้าเต็มไปหมด
แผ่นดินไหวระลอกๆ ฝนตก ร่องเท้าเอย และแม่แต่มีต้อได้!! พายุที่ถล่ม
เข้ามาทำให้ตัวบ้านโยกเยกจะไปแหล่ไม่ไปแหล่ ช่างน่าสงสารเหลือเกินที่
ยายแก่ๆ และแม่ท้องไข่แปดเดือนกว่าต้องวิ่งหนีตายไม่คิดชีวิตแบบนั้น
T__T ไหนจะเหตุการณ์น้ำท่วมที่สูงกว่าห้าเมตรหลังจากพายุผ่านไปอีก
รู้มัย! แม่เกือบจะคลอดฉันบนเรือหางยาวแล้วเชียว U__U แต่ถึงอย่างไร
ฉันก็ได้เกิดมา! แล้วก็ใช้ชีวิตรอดมาถึงสิบแปดปีแล้วด้วย แล้วฉันมาพาล่าม
เรื่องนี้ทำไมนะเหรอ...

แกรก!!

อีกแล้วเหรอ!! กรีดดดดดด ฉันอยากจะฆ่าหมอนั่นนั้ก หน้าต่าง
จะแตกอีกมัยเนี่ย

"เลิกขว้างก้อนหินใส่ห้องฉันสักทีสตอร์ม!!"

ฉันชะโงกหน้าไปตะเบ็งเสียงใส่ผู้ชายที่ยืนจังกำหน้าชั้นตาดานอยู่
ด้านล่าง

"ฮ่าๆ เอ๊กๆ ลงมาได้แล้วน้ำตาล ^_^"

"ฉันบอกเป็นพันรอบแล้วว่าให้นายมิสคอลมา ไม่ต้องขว้างก้อนหิน
ใส่หน้าต่างแบบนี้ นายไม่เข้าใจหรือไงซะ รู้มัยว่าฉันเปลี่ยนกระจกเป็น

ร้อยรอบแล้วนะ"

"ลงมาเร็วเร็ววว ㄟㄨ"

"-__-"

ฉันเ้ม้มปากแน่น มือทั้งสองข้างกำแน่นแบบว่าโคตรโมโหเลยให้ตาย
เหอะ! ฉันกลับเข้ามาในห้องตัวเอง เดินไปหยิบตุ๊กตาหมีตัวใหญ่ที่หมอนั้น
เป็นคนซื้อให้ แล้วพาดมันลงกับขอบเตียงอยู่สี่ห้าทีอย่างไม่ปราณีปราศรัย

ผิวะ!

ไ้อ้บ้า! ไ้อ้สมองทีบ!

พลัก!

บอกอะไรไม่เคยฟังสักอย่าง จะต้องให้กระจกแตกอีกสักกี่รอบกันพะ!

เพล้ง!

ชะอู๊ย 〇_〇 หนักมือไปหน่อย...

ฉันมองคอมพิวเตอร์ที่กระจายตัวเป็นชั้นเล็กชั้นน้อยอยู่ที่พื้น

แง~ แตกเลย TOT อันละตั้งเจ็ดร้อยกว่าบาท เพิ่งถอยมาได้
สองอาทิตย์เอง กร๊อตด >_< ฉันปล่อยมือจากตุ๊กตา แล้วก็ทิ้งหัวตัวเอง
ด้วยความหงุดหงิด นี่ฉันทำอะไรลงไป ดูลิขิวของพังหมดเลย

แกรก!

"น้ามตาล ลงมาได้แล้ว เตียวไปเรียนสายนะ!"

อ้ากกกกกก!!

เพราะไ้อ้หมอนี่ เพราะมานนน!!! ฉันถึงได้โมโหเหมือนคนบ้า
อาละวาดทำลายข้าวของแบบนี้ ฉันสุดลมหายใจเข้าปอดลึกๆ เอาสะๆ
ใจเย็น เย็นนน ฉันขยับชุดนักเรียนให้เข้าที่ ค่ะว้ากระเป๋าค่ะแล้วพุ่งออกจากบ้าน
ที่หน้ารั้ว...นายสตอร์มหรือที่สาวๆ เรียกว่าตอมมีเอ็นคอยอยู่ เขาสวม
เครื่องแบบนักเรียนเหมือนฉันแต่เป็นของเด็กผู้ชาย เขาเป็นคนผิวขาวจัด
คิ้วเข้ม จมูกโด่งเพราะเป็นลูกครึ่ง ตาสีเทา ผมสีน้ำตาลทอง สรุบโดยรวม
คือหน้าตาน่ารักน่าเอ็นดู สูงร้อยเจ็ดสิบเจ็ด และมีที่ท่าว่าจะสูงต่อไปเรื่อยๆ
ไม่หยุด (ฉันภาวนาขออย่าให้ถึงสองเมตร! นั่นมันเปรตชัดๆ)

"นี่ผมทรงใหม่เหร้อ อุบาร์ท์เป็นบ้า =〇="

"อะไรของนาย!"

"ได้ส่งกระจกก่อนออกจากบ้านมัยเนี่ย อย่าเทียวออกจากบ้านด้วย
ทรงผมไม่ปรึกษาใครแบบนี้อีกนะ"

"หุบปากได้มัยยะ!"

ฉันว่าคุณๆ ก่อนจะเอามือรวบๆ สาๆ ผมที่ (เคย) ยาวสลวยของ
ตัวเองให้เข้าที่ นี่ก็ได้ว่าเพิ่งทิ้งหัวตัวเองตอนหงุดหงิดทำโคมไฟแตก
ลืมนี่ไปว่ายังไม่ได้จัดการให้เรียบร้อยก่อนออกจากบ้าน หมอนั่นมองฉันแล้ว
ยิ้มชอบใจจากนั้นก็เอามือมาขยี้หัวฉันใหม่ =_=

กะ...แกจะเล่นตลกอะไรกันยะ!!

"นี่! นายจะมาขยี้หัวฉันทำไมเนี่ย จะให้หัวฉันยุ่งไปถึงไหนกันซะ!!"

"ฮ่าๆๆ"

"ไม่ตลกเลยนะ นี่! บอกแล้วไซ้มัยว่าไม่ให้ขำกว้างก่อนหินไปที่หน้าต่าง
บอกแล้ว...ไซ้มัยๆๆ"

ฉันว่าฮ่าๆ พลังหยิกชายโครงคนข้างๆ จนร้องโอดโอยบิดตัวไปมา

"เจ็บนะน้ำตาล โอดยย ผู้หญิงบ้าอะไรหยิกเจ็บซะมัด"

เขาร้องโอดๆ แต่ก็ดึงกระเป๋านักเรียนที่ฉันถืออยู่ไปถือให้ แล้ววิ่งนำ
ไปสี่ห้าก้าวเพื่อไม่ให้ฉันหยิกเนื้อเขาต่อไป

"ก็เลิกทำแบบนี้สักทีสิยะ จะให้ฉันเหนื่อยตายกับการโมโหนายหรือไง"

"ฮ่าๆๆ ก็ตอนเธอโมโหมันน่ารักจะตาย โมโหมากๆ เข้า ลู๊ๆ"

"_ _ _"

ไอ้...

"หายโมโหแล้วหรือ โวยวายอีกที ที่ถามเพราะว่าฉันจะเสีียง อยากร
เห็นเธอวินเธอเหวี่ยง -O-"

กวนเป็นเพลงอีก อ้ากกกกกก!! TOTT

อยากจะทำอะไรวันนี้ให้รู้แล้วรู้รอดจริงๆ โว้ย! ไม่เข้าใจเลยว่าการที่
ฉันโมโหแล้วก็ต่อว่าปาวๆ รวากับเป็นแม่ของเขาเนี่ยมันน่ารักน่าซึ้งตรงไหน
แทนที่หมอนี่จะทำตัวดีๆ ให้เลิกต่อว่าสักที แต่ตรงข้ามเลยยะ! กลับยิ่งทำตัว
เลื่อมๆ ทรมานๆ แถมยังกวนประสาทให้ฉันเกิดอารมณ์โมโหไม่เว้นแต่ละวัน

แล้วที่น้ำซัดใจสุดๆ ก็คือยิ่งฉันโมโห เขาก็ยิ่งชอบ ซึ่งมันหมายถึงหมอนี้
ไม่ได้เดือดร้อนเลยที่โดนฉันตำ มันแอบปี่ด้วยซ้ำที่เห็นฉันโมโหเหมือนคนบ้า
TT TT

โอ๊ยยย!! ไม่มีทางออกเลยเว้ย รีฉันต้องแอกติ้งประมาณว่า...

'ไม่โกรธนายเลยจะตอม ^__^'

'ไม่โมโหสักนี้ดุด...อ้ากกกกก'

>_< จะบ้าเหรือ ฉันได้ออกแตกตายพอดี

ในที่สุดฉันก็พยายามระงับอารมณ์เล็กต่อล้อต่อเถียงกับเขา
จนกระทั่งพวกเราเดินมาถึงป้ายรถเมล์และเจ้ารถเบนซ์สี่ประตูสีบหน้าต่าง
นี่ก็มาจอดเทียบพอดี...โอ้โห! คนนี้แน่นเชียว O_o

"นายไม่คิดจะเอารถมาใช้เหรือตอม"

"ทำไมต้องเอารถมาใช้ ขึ้นรถเมล์แบบนี้ก็สบายดีออก --"

ฉันกลอกตาขึ้นข้างบนอย่างเซ็งๆ เบียดกันอย่างกับปลากระป๋อง
แย่งที่นั่งกันอย่างกับทองคำเนี่ยะ 'สบายดีออก!!

"ถ้าขับรถเองมันก็ถึงโรงเรียนไวไปอะ ฉันไม่ชอบ"

"ดีจะตาย!! เราจะได้ตื่นสายๆ ใจ ไม่ต้องแหกซัดตื่นแต่เช้า ไม่ต้อง
นั่งรถเมล์ ไม่ต้องยืนเบียดด้วย"

"ไม่อะ ฉันอยากอยู่กับเรอนานๆ ถึงขำนิด ตื่นเช้าหน่อย แต่ได้
ใช้เวลาด้วยกันนานขึ้นนะ"

อื! +__+

ทำไมฉันไม่ซาบซึ่งในความรักของนายเลยยะ T__T นี่มันพากันมา
ตระกำลำบากชัดๆ

เฉียดดดดด!!

รถเมล์ขับเลยป้ายก็เลยเหยียบเบรกกะทันหันจนทำให้คนบนรถแทบ
จะกลิ้งมากองตรงด้านหน้า เสียงวิ๊ดว้ายของเด็กผู้หญิงดังระงมเพราะเกือบ
หน้าคะม้า ฉันก็เกือบจะเป็นหนึ่งในนั้นถ้าไม่ได้สตอร์มโอบเอาไว้ มีอ
ข้างหนึ่งเขาจับที่ราวด้านบน ส่วนอีกข้างโอบไหล่ฉันไว้หลวมๆ เพื่อกัน
แรงกระแทก ฉันมองเขาแล้วก็ยิ้มออกมานิดๆ ถึงหมอนี้จะกวนโมโหแค่ไหน

แต่เรื่องที่ต้องให้ฟังพา เขาก็ไม่เคยทำให้ผิดหวัง

"เกาะไว้ดีๆ ระวังล้มนะน้ำตาล"

ฉันพยักหน้าพาลางจับแขนเขาแน่นขึ้นอีก มีสายตาดหลายคู่มองมาทางฉันด้วยความอิจฉาปนหมั่นไส้ บางคนกรีดกรีดบอกรุ่นพี่ต่อมมีห่ออย่างนั้นอย่างนี้ โหะๆ รู้สึกอยากยึดคอนิดหน่อยแะะ ก็แบบว่าแฟนฉันหล่อนี่นา ไช! มีดีจริงๆ อยู่ที่หนึ่งหน้าหล่อๆ เนี่ยละ อู๋! ลืมบอกทุกคนไป...

ฉันกับสตอร์มเป็นแฟนกัน

เราคบกันมานานแสนนาน นานจนลืมไปแล้วว่าจุดเริ่มต้นเป็นยังไง เพราะฉันรู้จักเขาตั้งแต่จำความได้ -- เราอยู่หมู่บ้านเดียวกัน อายุเท่ากัน เรียนที่เดียวกันตั้งแต่อนุบาล ประถมยันมัธยม แถมยังเกิดเดือนเดียวกัน อีกต่างหาก แต่เขาเกิดก่อนฉันสิบวัน...ไชแล้ว! สิบวันก่อนที่ฉันจะลืมตา ดูโลกก็คือวันมหาวิปโยคที่ต้องจารึกในประวัติศาสตร์นั่นไง

เอ่อ...แอบบอกก็ได้ว่าแม่ของฉันเคยเอาดวงของเราทั้งคู่ไปให้สุดท้ายอดชินแสดู อารมณ์ว่าเห็นดูก็ก๊กกันมาตั้งแต่เด็ก อะไรๆ ก็เหมือนกันไปหมด ก็เผื่อว่าเราจะเป็นเนื้อคู่กันจริงๆ อะไรเทือกนั้น จะได้ส่งเสริมให้คบหากันยันแต่ไปนู่น =_= แต่ฉันรู้ว่าประเด็นมันอยู่ที่แม่อยากได้ลูกเขยรวยๆ อย่างสตอร์มต่างหาก (บ้านสตอร์มอยู่ในเฟลซาคายี่สิบล้าน ส่วนฉันอยู่ในเฟลสลีบๆ ของหมู่บ้านที่ราคาสามล้าน =_=) อยากให้ชินแสพันธงสักไช! ว่าดวงมันพอจะสมพงศ์กันมัย

เหอะ! แต่พอชินแสเห็นดวงสตอร์มเท่านั้นละ

'ไฉนยา!!! ○○○ นี่มันลูกยมบาลมาเกิดชัดๆ ลื้อไปเอามาจากไหนนี่'

'เอ่อ...เด็กแถวหมู่บ้านดิฉันนะคะ เป็นยังไงบ้างคะ พอจะคู่กับลูกสาวดิฉันได้มัย -○-'

'ดวงไฉ่เด็กคนนี่มันแรงจริงๆ อ้วดูให้ม่ายไหวหрок แค่อี้เกิดมาโลกก็ไกลาหลบ้นป่วนไปหมดแล้ว ทำเอาวินาคระสำระสายไปทั่ว รีบไปบอกพ่อแม่มันให้ไปค่านับฟ้าดิน เข้าวัดเข้าวาาก่อนที่มันจะโตไปอาละวาดเดือดร้อนไปทั่วแผ่นดิน'

'ขนาดนั้นเลยเหรหอะชินแส แต่นี้ลูกฝรั่ง มันเกี่ยวข้องกับเหรหอะ --'

'เกี้ยวเซ! ลี้อคิดว่่าอ๊วพุตเล่นริงาย ดวงชะตาแบบนี้ รั้อยปีมีหนเดียว ใ้อ๊ตว่่าเด็กมันไม่เป็นโรหрок ลูกยมบาลตายยาก หัวแข็ง แต่คนที่อยู่รอบๆ ตัวมันมีแต่ฉิบหายวายป่วงเท่านั้น'

และนี่...คือคำบอกเล่าของแม่ แต่ถึงชินแสจะคอนเฟิร์มว่าสตอร์มคือตัววายร้ายที่จะป่วนทุกชีวิตที่อยู่ใกล้ แต่แม่เชื่อฝังใจว่าลูกฝรั่งนั้นใช้ตำราจีนไม่ได้ ฮ่าๆ =_= และอำนาจของเงินมันก็อยู่เหนือความกลัวตาย แม่จึงยังส่งเสริมให้ฉันกับสตอร์มกุกกิกกันต่อไป เพียงแต่ขอให้อยู่ในกรอบที่วางไว้ก็พอ พันธง!

แต่ลึกๆ แล้วฉันเชื่อชินแสว่ะ สตอร์มต้องเป็นลูกยักษ์ลูกมารหนีมาเกิดแน่ๆ ลองคิดดูสิว่าวันที่หมอนี้เกิดนะ โลกมันโกลาหลแค่นี้ไหน พายุหมุนอะไรหน้าแล้ง คูสิ! พอแหกนรกมาเกิดได้ก็บันดาลให้ทุกอย่างวินาศไปหมดแหงๆ เกือบทำให้ฉันไม่ได้เกิด ตายอยู่ในท้องแม่แล้วด้วย =_=

"อ๊วยยย"

ฉันร้องลั่นเมื่อโดนเด็กผู้ชายโรงเรียนเทคนิคกระแทกเข้าอย่างจัง กำลังคิดอะไรเพลินๆ อยู่เชียว -- ถ้ามันเป็นอุบัติเหตุยังพอทน แต่ใ้อ๊พวกบ้านี้ดันเล่นบ้าเล่นบออะไรกันก็ไม่รู้บนรถเมล์ที่ทั้งเบียดทั้งเสียดกันขนาดนี้ ผลักกันไปผลักกันมาอยู่ได้ เดี่ยวแม่ถีบลงรถเมล์เลยนี้ =_=^

"โทษที ฮ่าๆ อย่าสิ่วว้ย"

ขอโทษแต่ไม่ยกหยุดเล่นกันว่ะ

โครมมม!!

"อ๊วยยย TOT!!"

คราวนี้มันมาชนพร้อมกับเหยียบเท้าฉันเข้าจังๆ นี่ถ้าไม่ติดว่าอยู่บนรถแคบๆ ฉันคงกระโดดเหวี่ยงๆ เป็นกระต่ายขาเดียวไปแล้วแน่ๆ TAT ทันใดนั้นสตอร์มก็ดันฉันไปด้านหลังแล้วเดินเข้าไปหาเด็กเทคนิคสองคนนั้น ใ้อ๊...ไม่นะ

"มันจะมากไปแล้วนะว้ย นี่มันไซ้สนามเด็กเล่นหรือใจวะ เลิกเล่นกันได้แล้วว้ยใ้อ๊พวกโง่งนี่ ถ้าไม่เลิก..."

"ตอม..."

ฉันเรียกพร้อมกระตุกชายเสื้อนักเรียนเขาเบาๆ

ไม่ะ TOT อย่ามีเรื่องเสียวนะ ยังเข้าอยู่เลย

"แกพูดว่าไงนะ ใจฝั่งหน้าอ่อน"

"ครั้งแรกยังพออภัยได้ แต่นี่มันสองครั้งแล้วนะโว้ย เล่นบ้าอะไรกันวะ"

"จะเล่นอะไรมันก็เรื่องของตุ่ครับ เอ็งเกี่ยวอะไรด้วยวะครับ"

"ทำแฟนฉันเจ็บ เกี่ยวมั้ยล่ะ"

"เฮ้ย! น้องๆ อย่ามีเรื่องกันนะ ไปเคลียร์กันที่อื่น อย่ามีเรื่องกันบนรถเมล์นะครับ"

ที่กระเป๋ารถเมล์เดินเข้ามาบอกและทำไม้ทำมือให้พวกเราแยกออกจากกัน

"สตอร์ม...อย่า...พอเถอะ"

ฉันดึงเสื้อเขาและพยายามปรามไม่ให้หมอนี้โมโห ใ้ยยย TOT ฉันเกลียดสถานการณ์แบบนี้จริงๆ เจอเท่าไรก็ไม่ชินสักที คนทั้งรถเมล์มองมาทางเราเป็นตาเดียวพลางขยับตัวหนีจากจุดเกิดเหตุคนละชนิดคนละหน่อย

"ขอโทษไปแล้วไง จะเอาอะไรอีกวะ"

ฉันเห็นท่าไม่ดีจึงเบียดตัวมายืนคั่นกลางระหว่างสตอร์มกับเด็กเทคนิค

"พอนะ! พอเหอะ! ฉันไม่ถือสาพวกเขาแล้วจริงๆ นะสตอร์ม มันไม่เจ็บมากหรอก ส่วนพวกนายก็ใจเย็นๆ นะ แฟนฉันใจร้อนไปหน่อย อย่ามีเรื่องกันเลยนะ"

"เห็นมั้ย! แฟนแกยังไม่บ่นสักคำ แล้วแกจะมาเตือนร้อนแทนอะไรนักรหา ไวยวายอย่างกับตุ่เลยไอ้เบ๊อกนี่"

ฉันว่าไอ้ที่น่าโดนตีปากวะ =_=

ผ่ะ!!!

○○○

ไม่ทันขาดคำเลย เพราะสตอร์มก็เตะปากไอ้บ้านั้นเข้าจริงๆ ท่ามกลางความตกตะลึงของทุกคน ฉันรู้ว่านี่พวกนักเลงที่ไก่อะแยะ ไอ้พวก

เจ้อมือเจ้อหมัดแต่ไม่ทำลั๊กแอะ แต่สตอร์ม...ผู้นำรักของฉัน U_U ผู้มีเรื่องชกต่อยมาตั้งแต่เดินเตาะแตะได้ เขาไม่เคยเจ้อหมัดพิริให้ดูเท่ ไม่เคยเสียเวลาได้วาทิให้น้ำลายแตกฟอง แกจะเอางั้น ฉันจะเอางี้ เขาวิ่งเข้าใส่ก่อนตลอด อารมณ์ร้อนยิ่งกว่าสิ่งใดในโลก ฉันถึงไม่ยอมกาให้มันเกิดเรื่องเลย

เพราะฝั่งตรงข้ามนะละและเป็นซีแน่ TAT

"เป็นไงวะโดนตุ๊ดเตะปาก"

เด็กเทคนิคลั๊กลั้งลงไปกับพื้น แต่โชคดีที่เพื่อนเขาเข้ามาพุงไว้ทันพวกนั้นมองฉันกับสตอร์มอย่างมุ้งร้าย โดยเฉพาะคนที่เพิ่งโดนฟาดปากไปหมาดๆ เมื่อกี้ มันลุกขึ้นยืนแล้วกระโจนใส่สตอร์มทันที แต่เขาก็เอาเท้ายันและถีบกระเด็นกลับไปเต็ม คนอื่นบนรถเมล์รีบกระโดดหลบกันให้วุ่นวาย บรรยากาศในรถเริ่มโกลาหลไปหมด

"กรี้ดดดดด"

ผัวะ!!!

"จำเอาไว้นะว่าอย่าปากดีให้มันมาก แกนะมันตุ๊ด ไม่ใช่ฉัน"

ผัวะ!!!

"แล้วอย่าให้เห็นหน้าอีกนะโว้ย จำหน้าฉันเอาไว้!! ถ้าเห็นที่ไหนหลบไปให้ไกลดิงชะ!!"

"สตอร์มมม!!"

ฉันรีบห้ามเขาก่อนจะได้ปล่อยหมัดใส่เด็กเทคนิคที่กำลังเลือดไหลพลั๊กๆ อีกรอบ เป็นจังหวะที่คนขับจอดรถที่ป้ายพอดี ฉันคว้ามือสตอร์มแล้วกระโดดลงจากรถเมล์อย่างไวว่อง ถ้าเกิดเรื่องถึงตำรวจล่ะก็ พระเจ้า! TOT มันอาจจะลงขวานหน้าหนึ่งก็ได้ เด็กนักเรียนตีกันบนรถเมล์ กรี้ดดดดด >O<

ฉันลากสตอร์มวิ่งข้ามสะพานไปอีกทาง อีกนิดเดียวจะถึงโรงเรียนแล้วไปทางลัดเนี่ยล่ะวะ!

"เฮ้ยยยยย!!! กลับมาโว้ยยย ฉันจะฆ่าแก"

อริยยยย จะตามลงมาทำไมอี๊วะ TOT

ทักๆๆ

"จะวิ่งหนีมันทำไมล่ะ ให้ฉันจัดการพวกมันก็สิ้นเรื่อง"

"แฮกกก!! ไม่ได้ จะไปมีเรื่องกับเด็กเทคนิคทำไม นายไม่กลัวพวกนั้นเลยหรือไง"

"ไม่กลัว"

เออ ฉันเชื่อว่านายไม่กลัวจริงๆ TAT

"แฮกกๆ แต่ฉันกลัวว๊ยย"

"กลัวทำไม ฉันอยู่ทั้งคน เดี่ยวจะเอาคืนที่พวกมันมาเหยียบเท้าเธอด้วย"

"ไม่ต้อง!!"

ทู้กกๆ

"ฉันจะฆ่าแก~~~ กลับมาว๊ยยย"

"กลับไปจัดการมันเหอะน้ำตาล"

"ไม่!! อีกนิดเดียวจะถึงโรงเรียนแล้ว ขอร้องล่ะ นายอย่าก่อเรื่องเลยนะวันนี้"

"วันนี้มีอะไรถึงห้ามมีเรื่อง"

"ปิดไร่ว๊ยย!!! บอกห้ามมีก็ห้ามมีสิยะ"

คนยิ่งเหนื่อยๆ อยู่ ทำไมต้องให้ใช้เสียงด้วยเนี่ย TOT

"กลับไปจัดการพวกมันเหอะ จะวิ่งทำไมเนี่ย ชักเหนื่อยแล้วนะ

--"

"ก็ได้!! แฮกกก ถ้านายอยากไปจัดการพวกนั้นก็ไม่ต้องมาคุยกับฉันอีก"

ฉันยืนไม่ตายในที่สุด สตอร์มทำหน้าที่เหวอแหกปากดั่งลันแข่งกับฉัน

"เฮ้ยยย! ทำไมต้องชู้กันแบบนั้นด้วย! นี่เธอทำเหมือนกับปกป้องพวกมันนั่นแหละ ฉันหึ่งนะว๊ยยย"

"กรี๊ดดดดด!! นายจะบ้าไปแล้วหรือไง มีสติหน่อยได้มั๊ย"

ทั้งศึกในศึกนอก! ตูจะเป็นลมมม TTOTT

ฉันโมโหจนน้ำลายจะฟูมปากตายแล้วว๊ยย แต่อย่างไรก็ตาม ฉันก็ลากสตอร์มมาถึงหน้าโรงเรียนได้สำเร็จ แม้ว่าทางลัดจะเป็นการบุกป่าละเมาะข้างคลองน้ำดำก็เหอะ ฉันรีบสแกนบัตรนักเรียนของเราทั้งคู่แล้วก็เข้าไป

ด้านใน ส่วนเด็กเทคนิคที่วิ่งตามมาถึงหน้าโรงเรียนก็คงไม่เห็นพวกเราสองคนแล้ว

"ฉันจะฆ่าแกแน่ไอ้ลูกหมา! อย่าให้เจอนะโว้ย!!"

"ฝากเอาไว้ก่อนเหอะวะ!! ฉันจะมาเอาเรื่องแกแน่"

สตอร์มหยุดชะงักเหมือนของขึ้นที่ได้ยินแบบนั้น เขาทำท่าจะเดินกลับไปประตูโรงเรียน แต่ฉันล็อกแขนเอาไว้แน่นสุดใจ

"พอเลยสตอร์ม!"

"ฮึ้ย!! ไอ้กริวพวกนี้ มันต้องโดนกระทืบให้จมดินซะบ้าง นี่คงไม่รู้เลยใช่ไหมว่าได้รับความเมตตามากแค่ไหน เวิร์ธเฮีย!! โมโหชะมัด"

"ห้ามไปก่อเรื่องอีกนะ นายโดนทัณฑ์บนมาแล้วครั้งแล้วจำได้มั๊ย ทำตัวดีๆ นะเป็นมัยยะ"

ฉันปราชัย รู้ทั้งรู้ว่าต่อให้พูดจนปากฉีกถึงรูปทูต หมอนี่ก็ไม่ฟัง นิสัยนักเลงของเขา มันติดเป็นสันดานที่แก้ยังไงก็แก้ไม่หาย เรื่องชกต่อยทะเลาะวิวาทนี่ถึยิบเหมือนกะพริบตา แค่มองหน้ากันไม่ถูกชะตาก็จะฟันหัวกันแล้ว TOT เหอะ ไม่ต้องถามเรื่องยกพวกตีกันนะ อย่าคิดว่าไม่มีนะจ๊ะ ระดับนายพายุแล้ว เป็นนักเรียนมัธยมหัวเกรียนแท้ๆ ยังไปมีเรื่องกับพวกช่างกลช่างเหล็กได้ด้วย ฉันล่ะเชื่อเลย

"ให้พ่อมาบริจาคเงินให้อีกสักหน่อยเดี๋ยวก็นมดเรื่องเองละ ยังไงฉันก็ต้องไปจัดการพวกมันต่อแน่ๆ กล้ามาตะโกนถึงหน้าโรงเรียนแบบนี้ หยามศักดิ์ศรีกันชัดๆ!"

"บางทีเงินก็แก้ปัญหาไม่ได้ทุกอย่างนะ แล้วนั่นก็พวกเด็กเทคนิคโกลั๊ว โรงเรียนเรานี่เอง อาจจะต้องเจอกันอีกบ่อยๆ ก็ได้ นายจะไปสร้างคู่อริเพิ่มอีกทำไม ปล่อยพวกนั้นไปเถอะ"

"เฮ้! น้ำตาล ฉันไม่อยากฟังเธอพูดจาปกป้องพวกมันอีกแล้วนะ มันเหยียบเท้าเธอ ชนเธอจนตัวช้ำตัวเขียวไปหมดละ เธอจะห้ามทำไม พวกมันสมควรโดนสั่งสอนซะบ้าง"

"แค่นั้นมันก็มากพอแล้วสตอร์ม!"

"มันไม่พอสำหรับฉัน! มันทำเธอเจ็บนะ!"

"แต่ไม่ได้ตายสักหน่อย"

"จะรอให้ตายก่อนไงอะ"

ว้ายยยยย! ให้ตายสิวะ เหนื่อยที่จะพูดกับผู้ชายคนนี้แล้ว ฉันพ่นลมหายใจรดโบหน้าตัวเอง เอาล่ะๆ ใจเย็น ไม่ต้องไปโมโหอะไรอีก ยังไงก็อยู่ในเขตโรงเรียนแล้ว คงไม่มีโอกาสออกไปซ่าส์ที่ไหนละ

"ฉันจะไปหาเพื่อนละ แล้วก็ห้ามไปมีเรื่องเด็ดขาด เข้าใจมั๊ย"

"บาย"

"เข้าใจมั๊ย!"

"น้ำตาล นี่มันเรื่องของผู้ชาย"

"ฉันจะไม่คุยกับนายอีกแล้วสาบานเลย! ถ้านายโดดรื้อโรงเรียนไปตีกับพวกนั้น"

"..."

เขามองฉัน --

ฉันมองเขา --

เอาสิใครจะชนะ =_=^^

เขารู้ว่าฉันไม่ชอบให้เขาไปมีเรื่อง ห้ามยุ่งงาก็ห้ามไม่อยู่ บอกว่าศักดิ์ศรีลูกผู้ชายบ้างละ เพื่อนเด็กร้อนบ้างละ มันมาพยายามบ้างละ ดินะว่าตอนนี้เราอยู่ ม.6 กันแล้ว เขาเลยต้องทุ่มเทเวลาในการอ่านหนังสือและตั้งใจเรียนเพื่อเตรียมตัวสอบเข้ามหาวิทยาลัยบ้าง ถึงได้เกรดน้อยลง (นิดเดียว!) ในเมื่อเขาไม่รับปากว่าจะไม่ออกไปก่อเรื่อง ฉันเลยสะบัดตัวเดินไปอีกทาง สาบานเลยว่าจะไม่พุดกับหมอนี่อีกแน่ๆ คอยดู!

"โอเค"

"โอเคอะไรมีทราบ" ฉันเหลียวหลังหันไปถาม

"ฉันจะไม่ไปหาเรื่องพวกมัน แต่...ถ้าพวกมันมาหาเรื่องก็ถือว่ามันเสนอตัวมาตายเอง ช่วยไม่ได้นะ"

ฉันมองสตอร์มแล้วถอนหายใจอย่างเหนื่อยๆ ถ้าให้รับปากอะไรมากกว่านี้ก็ดูจะเป็นการทรมานเขามากเกินไป ฉันก็เคยห่วงที่เขาเที่ยวไปตีรันฟันแทงกับชาวบ้านแบบนี้ระ แต่จากประสบการณ์ที่ผ่านมา ฉันเห็น

ว่าอย่างมากมายก็แค่ควักปากซั้ว ส่วนฝ้ายตรงข้าม...หยอดน้ำข้าวต้ม
ไปสามเดือน

"ตกลงตามนี้ ฉันจะไปหาเพื่อนละ แล้วเจอกัน"

"อ้อ เดี่ยวส่งข้อความหา"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/8859305106359.html>